

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 31. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 3 Augusti 1856. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. X årgången

En Rättfångare.

Hvem erinrar sig icke med nöje den vidunderliga sagan om rättfångaren i Hameln, som med sin pipa narrade hela barnskaran med sig till Siebenbürgen, emedan deras föräldrar icke ville tro på hans konst? Det

var enligt sagan en lustig ture, — men hans galna spratt bragte sorg och förtviflan öfver den lilla stadens olyckliga invånare. Lustigt och full af qvickhet är äfven det moderna sidostycket till hjelten i nämnda äfventyr, hvilket vår planch framställer; men hans upptåg äro af harmlösare natur, och

om en eller annan, som tjänar honom till skott-tafia, för ett ögonblick känner sig misslynt, så ha dock de öfrige åskådarna sitt nöje deraf och de skrattande utgöras af flertalet.

Iwan Karlikoff, rätt-tämjaren, som har följt med de hemkommande trupperne till Paris, gör bland gat-publiken ett icke ringa uppseende. Han förer ett dussin hvita råttor med sig, åtskilliga ugglor, en tam hare och andra skygga djur, dem han till den grad tämjt och dresserat, att det knappt tyckes troligt. Haren apporteras och dansar på bakbenen som den bästa pudel. Ugglorna flyga på kommando upp på sin herres skuldror och hufvud och äta som tama dufvor ur hans mun. Men hufvudkonstnärerna äro rättorna och otrolige de experimenter, som djurtämjaren verkställer med dem. Öppnar han den bur, uti hvilken han transporterar dem, och utstöter ett ljud, under det han höjer en tjock käpp, så springer i ett nu hela skaran ut och klättrar, den ena efter den andra, öfver hans bröst uppåt käppen. En annan signal framkallar den motsatta verkan och förer hela rättskaran tillbaka i buren, eller tvingar dem, att plötsligen försvinna under hans blus. Tränger sig då en nyfiken skara åskådare omkring honom, så plägar han väl ibland förevisa ett skrin, hvaruti ett antal möss, som också äro dresserade till alla slags konststycken. För att tydligare kunna se, luta sig alla åskådarna öfver dem, tills plötsligen hela sällskapet i ett nu far upp. Rättorna komma nemligen på ett gifvet tecken fram ur sitt gömställe och springa upp på de nyfiknes hufvuden, för att straxt derefter söka säkerhet i sitt lilla hus. Då höjer sig bland de kringstående ett skallande skratt och de öfverrumplade kunna icke göra bättre än hålla god mine i dåligt spel.

Hittills har man väl redan erfarit oerhörda saker i tämjandet af vilda djur; men dresserandet af råttor, dessa skygga, i de smutsigaste gömställen lefvande djur, har väl ingen ansett troligt att kunna tämja. Häruti visar sig åter människans skarpsinne och ihärdighet, samt huru dess indytande kan förtaga ett djurs fula egenskaper,

men deremot utveckla deras goda, till hvilka man hos rättorna måste räkna deras ovanliga slughet. Ty man kan ej neka, att dessa hvita rättor blifvit mycket civilicerade, i det de blifvit renliga och tama som en ekorre och kunna med förakt blicka ned på sina kamrater, som föra ett bedröfligt och smutsigt lif i kloaker och rännstenar. Egaren af desamma plägar föröfrigt icke skryta så litet öfver sin rättkultur — och, för att göra detta rätt åskådligt berättar han: dessa djur gingo i sin vildhet så långt, att när man inspärrade tvenne i en bur, åto de upp hvarandra ända till svansen.

För åtta skilling hvetebröd.

(Forts. och slut fr. N:o 30.)

V.

Skräddarmästare Bilsted satt med sin familj vid middagsbordet, som var högst torftigt, så som det plägar vara hos en fattig skräddare. Man spisade utan att tala något, ty dertill hade man tillräckligt tillfälle hela dagen.

En vagn kom farande och höll framför huset. Jane, näst den äldsta dottern, sprang fram till fenstret.

"Ack, det är etatsrådets, som skall åka ut," sade hon och återvände till sin plats; "ja, sådant folk är lyckligt, de kunna om söndagen fara ut i det gröna."

"Hvem vet om de äro lycklige, mitt barn," sade modren.

"Jag afundas dem icke," sade Jane, "men i morgon skulle jag gerna vilja komma till Fredriksberg."

"Hvarför kunnen J icke komma dit då?" frågade fadren.

"Vi ha inga sommarhattar," sade Jane med försakelse; "broderihandlaren vill icke låta oss få några pengar, innan det stora arbetet är färdigt."

"Inga sommarhattar! Nå, nå, ni kunna ju gå med dem ni ha, annars får ni min själ bli hemma."

"Det vilja vi äfven, pappa," sade Jane, "ty skall man en gång gå ut, så vill man också vara som andra."

Fadren ville svara, men i detsamma bankade någon på dörren och en förnämt utseende man, med något brunaktig hy och en mängd ordnar på bröstet steg in; vid handen förde han en utomordentligt vacker gosse. "Ursäkta," sade han, "är

det icke här som skräddarmästare Bilsted bor?"

"Etatsrådet bor i andra våningen," sade skräddaren, som icke gaf sig tid att höra på främlingens fråga.

"Jo, det är här," svarade hans hustru och steg upp, för att draga främlingens ögon bort från bordet.

"Jag skulle gerna vilja tala med herr Bilsted i anledning af ett temligen betydligt skräddararbete, som skulle verkställas så fort som möjligt," sade främlingen.

Skräddarmästare Bilsted tog af sig sin mössa och sade med en bugning: "Ers nåd . . . jag tackar så mycket för er tilltänkta godhet, . . . men jag är en fattig man, . . . som icke kan arbeta utan förskott. Behagar ni inte vända er till en förmögnare?"

"För all del, genera er inte, jag ser, ni håller på med er måltid, — jag kan ju vänta, — inga komplimenter."

"Vi få väl inte bjuda er en tallrik ölsoppa?" sade fru Bilsted, fattande mod.

"Åh, hvarför inte?" svarade främlingen, "min lille gosse klagade på vägen att han var hungrig, och äfven jag har fått appetit."

Man skyndade att göra plats, saltkaret ställdes på en liten fläck på duken, en tallrik på en större.

"Det är en enkel Lördags-middag, ers nåd," sade skräddare Bilsted; "det är ölsoppa, men i morgon är det Söndag."

Fru Bilsted hade öst upp en tallrik; men i samma ögonblick hon ville räkka den åt främlingen och hennes ögon mötte hans, släppte hon bums tallriken med ölsoppan och störtade fram till honom med utropet: "Det är han!" och betäckte honom med kyssar.

"Men Brigitta," sade skräddarn förskräckt och drog henne i armen.

"Det är han! det är han!" snyftade Brigitta, "det är ju Richard!"

"Richard!" ropade systrarne och sprungo upp.

"Min egen son?" frågade Bilsted och stod några ögonblick helt tyst samt började derefter att gråta af glädje.

"Men hvem är den lille gossen? Är han din?" frågade modren, då den första förtjusningen var öfver.

"Ja, det är min äldste son. — Detta är

din farmor, Antonio! Kan du helsa henne på danska?"

"Ack hör! han kan danska! Jag är tante! Och hvilka ögon han har!" ropade Jane, som var helt och hållet utom sig af glädje.

"Men nu, pappa, skall du icke visa flera kunder till andra mästare; jag associerar mig med dig och sticker ett kapital i rörelsen."

"Du har ju sjelf familj, Richard," sade den gamle skräddarmästaren.

"Ganska sant, men låt icke det bekymra dig, jag är rik och har tillräckligt för oss alla."

"Då kunna vi i morgon komma till Fredriksberg?" sade Jane och klappade i händerna.

"Går du med, Richard? Du, med alla dina ordnar?"

"Det kommer väl inte i fråga, att ju din brasilianske bror går med."

"Huru skola icke då människorna gapa, och hvilka ögon skall icke han göra!" ropade Jane.

Marie blef eldröd.

"Marie, Marie!" sade Richard och hotade leende.

"Ack," sade fadren, "det är en ung skomakaregesäll, som är kär i henne. Men hvad skall väl det bli? Han kan inte föda en hustru."

"Men Marie är ju rik!" sade Richard.

"Ja, det är sant," svarade mästarn, och såg sig omkring i rummet, som om han icke längre kände igen det.

Marie tog Richards hand och sade vänligt: "Bry dig inte derom, Richard, utan berätta oss heldre om dig och din fru."

"I morgon, min flicka," sade Richard, "i morgon skall jag föra er till det ställe, der min lycka började; der sätta vi oss på en bänk och jag berättar er min historia. Huru jag längtar efter Kirsebærgangen. När jag åter har rest, måste ni ibland gå dit, och mina tankar skola vara hos eder."

"Skall du resa igen?" frågade Jane.

"Ja, inte kan jag låta min hustru och barn vara ensamma i Brasilien," sade Richard; "jag har det bra derborta, och min hustru skulle icke gerna vilja lemna sitt hemland; och då jag föröfrigt vet att ni här har det bra, så är jag ju fullkomligt lycklig."

Några dagar derefter följde de alla Richard till "Toldboden". Utom föräldrarna och systrarna var äfven en vacker, ung man med, som alls icke ville släppa Richard och grät mera än fruntimren.

Tysta sågo de efter fartyget; slutligen försvann äfven den sista skymten af seglen, som speglade sig i solens strålar.

Sedan dess kan man hvarje Söndags eftermiddag se en välklädd familj spatsera i Kirsebærgangen och hos madammen vid bastionen köpa för åtta skilling hvetebröd, hvilket den med vänliga miner utdelar till fattiga barn, som den möter. Derefter sätta de sig på en bänk och prata tills skymningen inbryter; de kasta då en slutlig blick utöfver hafvet, som man härifrån kan se, och gå arm i arm hem.

Hands-karnas symbolik.

Hos de gamle Sachsarne hade handskarne en särdeles viktig betydelse. Beviljade kejsaren någon stad marknadsrättighet, skedde detta genom att skicka den en handske. Denna sed bevisas genom ett faktum, som gamla urkunder omtala, nemligen: sedan några köpmän länge förgäfves hade bemödat sig att få sig anvisad en marknadsplats, betjente de sig slutligen af en list: "kungen," hette det, "erbjöd dem sin hand; då passade en af köpmännen tillfället och drog af honom handsken." För icke så särdeles länge sedan var det ännu brukligt i Frankfurt a. Mayn att vid Michaeli-Mess-tid framlägga på sittande rådets bord ett par handskar.

Hos de gamle Sachsarne gällde vidare följande lag: "Hvarest man bygger nya städer, måste man äfven sätta ett kors, på hvilket man upphänger en handske, att man kan se, att det är med konungens vilja". Enligt detta uttryckte alltså handsken tillstånd till städers uppbyggande.

Icke mindre var handsken ett tecken på mynträttighet. "Ingen får mottaga nytt mynt utan furstens vilja i den stat han lefver, äfven skall konungen sända sin handske som ett bevis, att det är hans vilja."

Tillika var handsken vid samma tid ett tecken till underdånighet. Staden Königsberg bragte hertigen sin underdånighet och hyllning derigenom, att den öf-

verräckte åt honom en handske till venstra handen med 800 Pefnige. I denna mening gaf ännu för icke så lång tid sedan klostret Arensberg vid Giessen åt landt-grefven årligen ett par hvita handskar, och i Thüringen är det bruk, att hvarje år gifva fälttygmästaren några par handskar (vanligast af hundskinn).

Föresatsen att uppgifva belägringen af en befästad plats, antyddes fordom derigenom, att belägraren aftog sina handskar och kastade dem från sig.

Hos Judarne var det bruk att bekräfta en eller annan handelsöfverenskommelse genom att ömsesidigt öfverlemnna handskarna.

När fordom domare och rådmän fällde en dom, aftogo de handskarna, för att erinra om deras omutlighet; detsamma gjorde de frankiske vasallerna, när de mottogo lön. Öfverhufvud spelte handskarna i län-systemet en vigtig röl. Således pryddes en nyvald kejsare med purpurhandskar, och påfvar och biskopar tillkännagäfvö sin magt vid stora högtidligheter genom att påtaga sig sina handskar.

Vid barn-dop hörde det fordom i många trakter till en väsendtlig ceremoni, att gifva presten äfvensom det fruntimmer, med hvilket man stod fadder, ett par handskar.

Men äfven i den lärda världen voro handskarna af väsendtligt formelt intresse. I Giessen erhöill en ny graduerad doktor ett par handskar och theologiska fakulheten i Jena utdelade sjelf handskar till de närvarande doktorerna.

Liksom med allting i denna världen skedde också med handskarna ofta de största missbruk. Således var det ett konstgrepp hos värfvarne, att lägga sina handskar såsom lockmat på bordet, och ve den bondgosse, som af okunnighet tog dem i sin hand: han var då värfvarens byte, såvida han icke genom en känbar summa kunde komma derifrån.

Men skändligast begagnade man denna persedel som verktyg till förgiftning. Genom present af förgiftade handskar blef Otto III offer för en hämdgirrig italienskas svartsjuka, och drottningen af Navarra, Hendrik IV:s moder, pligtade med sitt lif på samma sätt genom en italienare.

Bekant är slutligen hands-karnas bruk såsom ett tecken till utmaning till tve-

kamp, och bruket vid ordalierna eller gudsdomarna, då den anklagade måste taga på sig glödande jernhandskar, för att ådagalägga om han vore skyldig eller ej.

Nya Kaledonien.

Nya Kaledonien, en af de större öarne i australiska archipelagen, har i senare tiden erhållit en betydligare uppmärksamhet, än man fordom skänkte henne. Först besatt af Portugisarne och sedermera af Holländarne, är den nu öfvergifven af begge dessa nationer, emedan man icke fann jordens produktivitet nog vinstgifvande för att der inrätta nybyggen och bekämpa och utrota urinvånarne. Desse senare tillhöra den negerrace, som man kallat Papuas. Befolkningen af det 325 qv. mil stora landet och de spridda i närheten belägna små öarne är svag och sönderfaller i tvenne fiendtliga stammar, som regeras af höfdingar. Den ene af desse stammar bebor norra delen af det långsträckt ölandet med förnämsta byn Balade, den andra, talrikare och af råare natur, södra delen och det inre. Höfdingen öfver den sistnämnda stammen, hvars hufvudplatser äro Puebo och Yengena, heter Boarat.

Fiendtligheterna emellan de begge stammarne har föranledts af franska regeringen, som har lärt den af England hittills följda kolonisationspolitiken. Så hafva Fransmännen under förevändning att skydda franska missionsstationerna till hedingarnes omvändelse, inblandat sig uti öboernas inre angelägenheter och tillskansat sig ett slags protektorat öfver de sydligare stammarne. Fransmännen ha derfor befästat hamnen på halfön Numea och gifvit den namnet *Port de France*. Härifrån skola de snart tillskansa sig her-raväldet öfver hela landet, om hvilket de påstå, att det, genom användande af större omtanka och arbete, snart skall vara i stånd att frambringa en yppig vegetation. Om än detta påstående icke helt och hållet skulle besannas, så är dock anläggandet af en befäst station för franska skepp i Stilla Hafvet både i politiskt och kommercielt afseende af stor vigt för företaget och den dermed afsedda kolonisationen, änskönt man kan förutse, att den skall kosta mera än den kan afkasta.

En negerhövdingens boning i Nya Kaledonien.

Numeas hamn i Nya Kaledonien.

Det inre af grottan på ön Boobie.

Ön Boobie i Australien.

Ön Boobie i Australien.

De fartyg, som från Sydney göra resor till Indien, måste i regeln betala fyrdubbla assurancespremier mot dem, som erläggas för farten från Sydney till någon europeisk hamn. Det skepp, som gör den jämförelsevis mycket korta resan från Sydney till Ostindien eller China, har följaktligen fyrbubbelt flera faror att vänta, än det skepp som tillträder den fyra gånger så långa turen till Europa. Utom de likaså plötsligt uppstigande som hastigt öfvergående förfärliga orkaner, hvarigenom fartygen vräkas på Ny-Syd-Wales' ogästvänliga kuster, hotas de ej af någon synnerlig annan fara, förrän det äfventyrliga farvatten uppnås, som är bekant under det beryktade namnet af Korallhafvet. En storm i detta haf, uppfyllt med korallref och sandbankar, otaliga öar och skär, som för det mesta höja sig ganska ringa öfver de skummande bränningarne, som hota sjömannen med förderf, är nästan alltid liktydigt med skeppsbrott. Det oaktadt kallar den, som ofta seglat från Sydney till Sumatra, Borneo eller Ceylon icke desto mindre Korall-hafvet för "rum sjö", i jämförelse med bankarne i Torresundet, emellan Cap York och Ny-Guineakusten, äfvensom i Banda-sjön. Här måste kaptenen vara sin egen lots; men hans egna kunskaper och de bästa kartor hjälpa här som oftast till intet. När man betraktar listan för 1855 öfver de i Torresundet nämnda år förlorade fartyg (tillsammans 38), så kan man ej förundra sig öfver, att sjömannen gifvit detta farvatten namn af "Helvetes-sundet."

Engelsmännen ha vid Torres-sundets sydvestra utlopp uppfört på Korall-ön Raine, i närheten af farvattnet, en god fyrbåk på ett starkt trätor. Men derjemte ha de också valt ön Boobie, för att der anlägga en depot för lifsmedel och verktyg af alla slag, som kunna vara af nytta för skeppsbrutne. Boobie, en madrepor-formation, ligger nemligen i mitten af det stora strömdrag, som tillika motsvarar den under större delen af året blåsande vinden, och det är ganska få båtar med sjöfolk, som förolyckats öster om Boobie, hvilka icke drifvits in till denna ö. Utom detta magasin befinner sig här tillika en bresslåda, uti hvilken de här anlöpande skeppen nedlägga sina bref och paketer, på det att dessa, utan att

någon postmästare har bestyr med deras befordran, må kunna med senare ankommande fartyg expedieras till deras bestämelseort. Sydneys guvernör har gifvit befallning åt alla engelska fartyg att kasta ankar vid Boobie, undersöka bresslådan, uttaga det som skall befordras vidare och, om någon betydlig minskning af medicin och lifsmedel förefinnes, ersätta detta med egna förråd på engelska regeringens bekostnad. Denna anordning ha äfven andra länders fartyg underkastat sig och grottan i Boobie är alltid rikligen försedd. Vi gifva här en vy af denna egendomligt bildade håla, jemte prospekten af ön, sedd från reddan, och anmärka, att det ännu aldrig lyckats någon af vildarnes kanoter att passera strömdraget, för att bortröfva de arma skeppsbrutnes förråd.

Pueblas.

Puebla är namnet på såväl ett folk, som en provins i den nordvestra fristaten Mexico och det i den vida landsträckan Santa Fe, med hufvudstaden af samma namn. Pueblas äro obestridligt urinvånarne i denna del af Mexico, men föregifva sig äfven vara Montezumas gamla afkomlingar. I alla fall kan man ej neka, att de härstamma från ett gammalt kultiveradt folk, ty de voro fordom mycket talrika samt lefde i städer och byar, hvilkas ruiner än i dag påträffas. Tillika ha de varit mera jordbrukare än nomader, af hvilka senare de flesta vilda stammar i Amerika bestå.

Underkufvade af Spanjorerna, då desse under Cortez i början af 16:de århundradet under stor grymhet eröfrade Mexico, gjorde de först 1680 uppror mot sina förtryckare, hvilket hade mycken likhet med det sedermera af Afghanerna företagna mot Engelsmännen i Kabul. På en och samma dag öfverföll de alla af Spanjorerna bebodda orter och nedgjorde utan förbarmande alla de hvita, som föllo i deras händer. En liten kärna af den spanska befolkningen höll sig visserligen i staden Santa Fe, men belägrades af Indianerna, uthungrades och såg sig tvungen att företaga en besvärlig och lifsfarlig reträtt. De, som icke undkommo på detta återtag, blefvo alla slagne och hela provinsen sålunda åter frånryckt Spanjorerna. Indianerna triumferade och ansågo

det helt naturligt, att de måste segra, då de hvites Gud, såsom de sjelfva medgäfvor, var död; men att Indianernas gud: solen, aldrig skulle förgås.

Emellertid hämnades Spanjorerna grymt kort derefter det lidna nederlaget, de kommo tillbaka med fördubblad styrka och blefvo ännu engång herrar öfver provinsen. År 1837 utbröt ett nytt uppror bland Pueblas; de mördade den spanske ståthållaren, men blefvo åter besegrade. Deras antal blef härigenom mycket glesnadt, så mycket mera, som de icke heller lefva i godt förstånd med Prairiernas vildar (*Indios bravos*). Dessa senare bilda stora hopar af flera tusen krigare. De röfva och plundra hvarhelst de fara fram. Desse skulle vara ännu farligare, såvida de icke beständigt förde krig sinsemellan.

Pueblas räknas nu till sitt lands civiliserade urinvånare (så kallade *Indios fideles*). De idka liksom från fordom åkerbruk, som vi redan nämnt, äfven nu för tiden, spinna bomull och förfärdiga bomullsväfnader, idka boskaps-, häst- och färskötsel, lefva i gemensamma hus och förstå sig härjemte äfven ganska bra på förfärdigande af husgeråd, i synnerhet äro de mycket skickliga i krukmakararbete. Väl finnes olikheter med afseende på olika trakter; men i allt det väsentliga finner man öfverensstämmelse i deras lefnadsätt och sysselsättningar.

Ett qvastskaft som bönenman.

En rik engelsk godsegare, som ganska litet brydde sig om den moderna flickuppfosttran, varnade mycket ofta sin giftvuxne son för våra lärda, munviga, grannlåtstlystna damer. "Du bör välja dig en riktigt huslig fru," plägado han säga, "ingen grannlåtsocka, som snafvar öfver ett qvastskaft." — Den unge mannen lade varningen på hjertat. — En vacker vårmorgon, då hans fader hade inbjudit ett stort sällskap på sitt gods, lade han en qvast tvärs öfver trappan kort före man steg upp från bordet och skulle göra en promenad i trädgården. — "Gif akt," sade han till en vän, som med honom stod utanför och väntade, "denna qvast skall förhjelpa mig till en hustru; den flicka bland sällskapet, som tar upp qvasten utan att skämmas deröfver, skall blifva min maka!" — De väntade tills sällskapet lemnade matsalen och kom ut; de fleste

bland de unga damerna gingo utan vidare öfver qvasten. Några snafvade öfver den; men slutligen lutade sig en ung, vacker flicka ned, tog upp och ställde den i en vrå. — Den unge mannen höll sitt ord, han friade till flickan, fick ja — och hade ej orsak att ångra sitt val. Hans hustru egde alla egenskaper att göra honom lycklig; han deremot lät det blifva sitt lifs uppgift att förlufva hennes dagar.

Vi råda därför unga giftvuxna flickor, att väl gifva akt på qvastskaf, som kunna ligga i deras väg.

Den förste Orloff.

Peter den Store hade fullbordat den länge närda planen: Strelitzerna nedhöggos under skarprättarens bil. Czaren utöfvade sjelf på flere bödelsyrket, och flere hufvuden, afhuggna af hans egen hand med blodbilan, hade redan rullat i stoftet. Ett nytt offer hade lagt sig på knä framför den fatala stupstocken, förgäfvades väntande döden af czarens hand; men herrskaren gick flera gånger förbi den knäböjande och kastade flyktiga blickar på dennes ungdomliga ansigte, dock utan att höja armen till dödshugg.

Slutligen utsträckte den väntande, sannolikt trött af det långa dröjsmålet, eller med den önskan att befrias från den förlängda dödsångsten, beslutsamt sin hand efter czarens rock, fattade denna vid yttersta snibben och sade med lugn, välklingande stämma:

"Sire, det är min tur!"

Czaren vände sig om mot soldaten och betraktade först nu med uppmärksamt pröfvande blick dennes ansigte. Han var ung och skön; han hade i detta ögonblick aflaggt prof på hjeltmodig kallblodighet: kejsaren benådade honom.

Denna strelitzer hette Orloff; han blef stamfader till den nu så högt ansedda och berömda släkt, som sedan dess tyckes vara bestämd att spela en vigtig rol i Rysslands historia.

Den nyss nämnde förste Orloff hade en son, hvilken åter fick fem söner, samtliga utmärkta för samma skönhet som deras stamfader. Af dessa blefvo tvenne berömda, nemligen Gregor och Alexis.

Gregor var simpel soldat vid gardet, blef kejsarinnan Katharinas favorit och hennes gemåls, Peter III, mördare. Han såg hela Ryssland vid sina fötter, kejsarinnan sjelf icke undantagen, och dog slutligen i vansinne, framkalladt af raseri

öfver att se en Potemkin uttränga honom ur sin herrskarinnas ynnest.

Hans broder och medbrotslige, Alexis, lefde länge nog för ångern. En dag visade sig hos honom en adjutant från Paul I, den mördade czarens son.

"Ni har," så började han å kejsarens vägnar, "ernått den utmärkta nåden att få bära den afidne kejsarinnans bild infattad i diamanter. Kejsaren vill, att ni i dess ställe för framtiden bär denna bild och aldrig bortlägger densamma."

Det var den genom Alexis mördade czar Peter III:s bild.

Några dagar derefter blef Alexis Orloff tvungen, att till fots och med blottadt hufvud följa den mördade kejsarens lik. På detta sätt bevistade han den högtidlighet, som Paul I hade föranstaltat, för att låta transportera och bisätta den afidne kejsarens likkista bredvid hans gemåls.

"Förenade i döden, skiljda i lifvet!" lydde den inskription; som Paul I lät sätta öfver sina föräldrars gemensamma grift.

Humoristiskt.

En adelsman beklagade sig hos påfven Clemens VII, att Michel Angelo, som nyss målat för en af Roms kyrkor "yttersta domen," afbildat honom, adelsmannen, och försatt honom bland andra fördömda i helvete, och bad Hans Helighet gifva befallning, att han utan dröjsmål blef utstruken på taflan; hvarpå påfven leende svarade honom, att han väl hade magt att befria syndare ur skärshelden, men ingen ur helvetet.

Någon frågade, "när äro de små kräftorna bäst?" "När man ej kan få de stora," gaf en till svar.

Ömmande omständigheter.

En förnäm dame, som hade inträdt i en förening mot djurplågande, sade till sin betjent: "Johan, fånga den besvärliga bromsflugan, som så fasligt plågar mig; men gör henne intet ondt, utan släpp henne försigtigt ut genom fenstret." — Johan fångade flugan, men tvekade att gifva henne friheten. — "Nå," frågade slutligen hans matmor, "hvarför släpper han inte ut flugan?" — "Det regnar smått," svarade betjenten. — "Jaså, släpp henne då sålänge in i sidorummet," lydde svaret.

Elektriska gnistor.

En kappsäck utan lås innehåller intet af värde och en alltid öppen mun låter oss sluta till ett tomt hufvud.

Drömmen är ett lif i sömnen, lifvet är en vaken dröm.

Hvem som inbillar sig vara något, är också något, nemligen — ämne, hvaraf Gud bildar narrarne.

Återblick.

Upproret i Spanien, se der allt, som kan vara värdt att tala om ifrån utlandet. Men de underrättelser, telegrafens till dato lemnat, äro så dunkla och hvarandra motsägande, att endast sjelfva factum kan tagas för visso, medan detaljerna fortfarande synas obestämda. Att emellertid ingen fransk intervention, åtminstone utan Englands medgörande, kommer i fråga, är väl temligen säkert. Också torde förvirringen sålunda bäst reda sig sjelf till slut.

Sveriges f. d. sändebud i Paris, excellensen grefve Gust. Löwenhjelm har afidit i Stockholm, den rike possessionaten baron Tamm på sitt gods Österby samt presidenten i Svea Hofrätt Isberg i Homburg. Derjemte har presidenten i Kammar-kollegium Hartmansdorff betänkligt insjuknat i Carlsbad.

Riksdagsmannavalen pågå som bäst och tyckas i allmänhet lemna till resultat återväljande af män från förra riksdagen.

Generalmajoren grefve Essen lærer, enligt Svenska Tidningen, vara bestämd, att å konung Oscars vägnar öfvervara czarens kröning i Moskwa och Friherre Knut Bonde har framburit vårt hofs gratulation vid belgiska kungens 25-åriga regerings-jubileum.

Åtskilliga af uppmärksamhet förtienta resande ha de sednare dagarne passerat Götheborg, såsom skalderna Ridderstad, Adlersparre (Albano) och Topelius, professorerna Bergfalk och Schröder, general Akrell, general-tulldirektören baron Gyllenhaal m. fl.

Med rötmanadens början har en något hyggligare väderlek inträdt. Sjusofvaredagen hade klar uppsyn, hvilket, om gamla goda märken skola stå, betyder godt för framtiden. B.

På en bal.

Han. "Mamsell, vi ha nu dansat hela afton med hvarandra och dock har icke ett ord passerat öfver edra sköna läp.
par. Säg mig åtminstone ert namn, så att jag vet, hvem jag har att tacka för en så njutningsrik afton."

Hon. "Jag heter Maja Stina!"

Härmed följer Romanbihanget: "Genom Strid till Frid," pag. 1—8.